

* *

Μιά παράσταση αρχαίου δράματος φέρνει πάντα στη μέση σκηνοθετικά προβλήματα, πού, παρ' όσα κι' αν γι' αυτά γράφτηκαν, μένουν ακόμα μπερδεμένα κι' άλυτα. Ένα άπ' αυτά, τό κυριότερο, είναι καί τό πρόβλημα του χοροῦ. Πάνω σ' αυτό πολλές προσπάθειες έγιναν, πολλές λύσεις δοκιμάστηκαν, μά καμιά δέν τακτοποίησε όριστικά τό ζήτημα. Νομίζω πώς καλύτερη άπ' όλες είναι ή λύση του *sprechchor*, μέ την προϋπόθεση βέβαια νά μὴν είναι τόσο άχρωμο καί τόσο άτονο τό συλλάβισμα, όπως έγινε μέ τ' ανέβασμα τῆς «Έκάβης» άπ' τόν κ. Σ. Καραντινό στο Έθνικό. Μά δέν είναι αυτή ή μοναδική μου επιφύλαξη άπ' την εργασία του σκηνοθέτη. Ό ίδιος δήλωσε σέ μιá προεισαγωγική του όμιλία, πώς θέλησε νά τονίσει τό ποιητικό στοιχείο του λόγου, ξεχωρίζοντας μεταξύ τους τά διαφορετικά μορφικά του έργου στοιχεία. Σωστή άποψη, πού δέ βρίσκω ως τόσο καί πολύ νά πραγματοποιήθηκε, μιá πού όρεαλιστικά—άπό παρανόηση—δοσμένος προλογικός μονόλογος συντροφευόταν μέ τόν ποιητικά άποδομένο θρήνο τῆς Έκάβης καί τῆς Πολυξένης, καί τουτός πάλι μέ τό φοβερά ρεαλιστικό—σχεδόν γκρανγκινιόλικο—παρουσίασμα τῶν σκοτωμένων παιδιῶν του Πολυμήστορα, τῶν ματωμένων του τελευταίου χεριῶν καί τῆς ἀποκάλυψης τῆς περούκας του πνιγμένου Πολύδωρου. Παρ' όλα αυτά, καί κάμποσα άλλα λιγότερο σημαντικά, τό έξαιρετικό παίξιμο τῆς κ. Παπαδάκη κ' ή φιλότιμη κ' επαινετή προσπάθεια τῶν άλλων ἠθοποιῶν μετάδοσε στους θεατές όλακερο τό τραγικό μεγαλείο του ποιητικού άριστουργήματος του Εὐριπίδη

*